

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 3/04-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 8. apríla 2004 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa a zo sudcov Eduarda Báránya a Štefana Ogurčáka prerokoval prijatú sťažnosť J. C., B. B., zastúpeného advokátom JUDr. J. M., Advokátska kancelária, D., vo veci porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu vo Zvolene v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 32/01 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd vo Zvolene v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 32/01 p o r u š i l právo J. C., aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Okresnému súdu vo Zvolene v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 32/01 p r i k a z u j e konať vo veci bez zbytočných prietáhov.

3. J. C. p r i z n á v a primerané finančné zadost'učinenie v sume 20 000 Sk (slovom dvadsaťtisíc korún), ktoré je Okresný súd vo Zvolene povinný mu vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. J. C. p r i z n á v a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 8 800 Sk (slovom osemtisícosemsto slovenských korún), ktoré je Okresný súd vo Zvolene povinný vyplatiť na účet jeho advokáta JUDr. J. M. do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením zo 14. januára 2004 č. k. I. ÚS 3/04-10 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na konanie sťažnosť J. C. (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namietal porušenie svojho práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu vo Zvolene (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 32/01.

Zo sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ 3. apríla 2001 podal na okresnom súde žalobný návrh o náhradu škody, ktorým sa domáhal zaplatenia 42 397 Sk s prísl. Sťažovateľovi mal spôsobiť škodu žalovaný R. K., ktorý podľa žalobného návrhu s jeho osobným autom havaroval.

Podľa názoru sťažovateľa je nepochybné, že v tomto konaní došlo k zbytočným priet'ahom, pretože lehoty, ktoré uplynuli medzi jednotlivými pojednávaniami, boli neprimerane dlhé a nijako zdôvodniteľné.

Sťažovateľ ďalej poukázal na to, že ohľadom predmetnej veci vyčerpal aj právne prostriedky nápravy tým, že na prietahy v konaní podal sťažnosť podľa § 17 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov, „*napriek tomu v konaní dochádza naďalej k prietahom*“, preto sa sťažovateľ domáha aj priznania primeraného finančného zadost'učinenia, ktoré odôvodnil negatívnym dopadom prebiehajúceho konania na jeho majetkové pomery.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vydal tento nález:

„Právo sťažovateľa na prejednanie veci bez zbytočných prietahov zakotvené v článku 48 ods. 2 Ústavy SR a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 vety prvej Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolov č. 3, 5 a 8 bolo postupom Okresného súdu vo Zvolene porušené.“

Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: okresný súd, zastúpený jeho predsedníčkou JUDr. Z. B., listom z 24. februára 2004 sp. zn. Spr. 2302/04 a právny zástupca sťažovateľa stanoviskom k uvedenému vyjadreniu okresného súdu z 21. marca 2004.

Predsedníčka okresného súdu okrem čiastočného prehľadu procesných úkonov uviedla vo vzťahu k danej veci nasledovné relevantné skutočnosti:

„Vec 12 C 32/01 vybavovala sudkyňa JUDr. D. M., ktorá bola v r. 2002 viac ako 9 mesiacov PN. Preto opatrením predsedu súdu bola vec do ukončenia jej PN pridelená sudkyňi L. O. dňa 24. 9. 2002. Sudkyňa vo veci nekonala a dňa 10. 1. 2003 žiadala vec predložiť zák. sudkyňi JUDr. M., ktorá k 31. 12. 2002 ukončila PN.“

Sudkyňa JUDr. M. od 1. 2. 2003 nastúpila na stáž a od 1. 3. 2003 bola preložená na Krajský súd v Banskej Bystrici.

Je pravdou, že vo veci nebolo určené od 23. 5. 2002 žiadne pojednávanie z objektívnych dôvodov. V r. 2001 odišli do dôchodku 2 sudkyne občiansko-právneho oddelenia po ktorých zostalo nevybavených viac ako 300 vecí na úseku občiansko–

právnom. Okresný súd vo Zvolene do dnešného dňa nie je dostatočne personálne obsadený, pracuje tu 15 sudcov namiesto 18 sudcov, ktorí by mali na súde pracovať. Nápad agendy na úseku občiansko-právnom za obdobie roka 1998 – 2002 bol druhý najvyšší v rámci kraja. Nebolo preto v možnostiach súdu zabezpečiť rýchlejšie vybavenie vecí prípadným presunom agendy inému sudcovi.

Od nástupu sudkyne JUDr. K., ktorej bola vec pridelená 15. 4. 2003 sa vo veci koná bez prieťahov.

Sťažnosť žalobcu na nečinnosť súdu od 23. 5. 2002 do 15. 4. 2003 je odôvodnená, aj keď bola spôsobená objektívnymi príčinami.“

Právny zástupca sťažovateľa vo svojom stanovisku k uvedenému vyjadreniu predsedníčky okresného súdu uviedol, že:

„Má zato, že nie je na OS vo Zvolene málo sudcov (...), ale sudcovia (...) málo prípadov riešia do jedného mesiaca (...).“ Sťažovateľ vidí neúmernú dĺžku konania a „dlhodobé absencie v právnom posúdení vecí“ ďalej v „pohodlnosti sudcov“ a „v slabých právomociach predsedu Okresného súdu, pretože asi nemôže sudcovi nariadiť, aby vec odpojedaával (...).“

Právny zástupca si uplatnil aj trovy právneho zastúpenia sťažovateľa za dva úkony právnej služby.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ktorej prerokovanie na ústnom pojednávani – vzhľadom na povahu predmetu posúdenia, ktorá je určená povahou tohto základného práva – inak ústavný súd nepovažuje ani za vhodný, ani za nevyhnutný procesný prostriedok na zistenie skutočností potrebných pre meritórne rozhodnutie vo veci, t. j. rozhodnutie o tom, či namietaným postupom súdu bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (I. ÚS 40/02, I. ÚS 113/03).

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 12 C 32/01:

Dňa 3. apríla 2001 podal sťažovateľ na okresnom súde žalobný návrh o náhradu škody (ktorá mala vzniknúť poškodením jeho auta pri dopravnej nehode) vo výške 42 397 Sk s prísl. proti R. K. (ďalej len „žalovaný“).

Konajúca sudkyňa pokynom zo 6. apríla 2001 uložila kancelárii okresného súdu, aby bola kópia žalobného návrhu doručená žalovanému s tým, aby informoval okresný súd o tom, či nahlásil poistnú udalosť poisťovni.

Dňa 11. apríla 2001 dala sudkyňa kancelárii okresného súdu pokyn, aby bol zapožičaný spisový materiál ohľadom dopravnej nehody z 10. novembra 1998, pri ktorej mala vzniknúť predmetná škoda.

Dňa 25. apríla 2001 žalovaný doručil okresnému súde vyjadrenie k žalobe.

Dňa 30. apríla 2001 sťažovateľ predložil okresnému súde fotokópie žaloby a iné prílohy a dôkazy.

Dňa 30. apríla 2001 dopravný inšpektorát Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Revúcej zaslal okresnému súde spisový materiál týkajúci sa dopravnej nehody žalovaného.

Dňa 24. mája 2001 právny zástupca žalovaného žiadal o ospravedlnenie jeho neúčasti na pojednávaní, ktoré bolo nariadené na 31. máj 2001.

Dňa 25. mája 2001 konajúca sudkyňa upravila kanceláriu okresného súdu, aby pojednávanie určené na 31. máj 2001 bolo preročené na 21. jún 2001.

Pojednávanie nariadené na 21. jún 2001 bolo odročené na 28. august 2001 za účelom opätovného predvolania účastníkov konania a svedkov.

Dňa 21. augusta 2001 sťažovateľ rozšíril žalobu o ďalšiu účastníčku (svoju sestru E. N.) na strane žalobcov.

Dňa 28. augusta 2001 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, na ktorom okresný súd pripustil, aby do konania pristúpil ďalší účastník na strane žalobcu. Pojednávanie bolo odročené na neurčito za účelom opätovného predvolania účastníkov konania a navrhnutých svedkov.

Dňa 24. septembra 2001 sťažovateľ doručil okresnému súdu prehlásenie svedkov z Austrálie, ktorí sú na dovolenke na Slovensku „*a sú ochotní vypovedať*“ ako svedkovia.

Konajúca sudkyňa 25. januára 2002 vyzvala sťažovateľa, aby oznámil súdu, či ním navrhnutí svedkovia z Austrálie sa zdržiavajú na Slovensku, prípadne kedy by mohli byť vypočutí.

Sťažovateľ 6. februára 2002 oznámil okresnému súdu, že ním navrhnutí svedkovia už odcestovali do Austrálie, ak by sa „*však v priebehu mesiaca objavili, ihneď to bude súdu dané na vedomie*“.

Dňa 10. apríla 2002 konajúca sudkyňa nariadila vo veci pojednávanie na 23. máj 2002.

Dňa 23. apríla 2002 bol zrušený termín pojednávania nariadený na 23. máj 2002.

Dňa 2. júla 2002 právny zástupca sťažovateľa podal návrh na prikázanie veci inému súdu z dôvodu vhodnosti.

Dňa 24. septembra 2002 vydala predsedníčka okresného súdu opatrenie, ktorým prideliла vec sp. zn. 12 C 32/01 na prejednanie a vykonanie jednotlivých úkonov sudkyňi E. O. do ukončenia práceneschopnosti zákonnej sudkyne JUDr. M., ktorá je práceneschopná od 27. mája 2002.

Dňa 10. januára 2003 predsedníčka okresného súdu dala pokyn kancelárii, aby bol predmetný spis predložený zákonnej sudkyňi, vzhľadom na ukončenie jej práceneschopnosti.

Dňa 26. marca 2003 bol spísaný úradný záznam, z ktorého vyplýva, že zákonná sudkyňa v danej veci od 1. februára 2003 nastúpila na stáž na Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“).

Dňa 15. apríla 2003 bolo vydané opatrenie predsedníčky okresného súdu, ktorým rozhodla vec prideliť JUDr. K.

Dňa 6. augusta 2003 konajúca sudkyňa dala pokyn kancelárii okresného súdu, aby fotokópia návrhu sťažovateľa na prikázanie veci inému súdu z dôvodu vhodnosti bola zaslaná žalovanému s cieľom zaujatia stanoviska k tomuto návrhu.

Dňa 19. augusta 2003 právny zástupca žalovaného oznámil súdu, že sa k návrhu sťažovateľa na prikázanie veci inému súdu z dôvodu vhodnosti nemôže vyjadriť, pretože predmetnú písomnosť nedostal.

Zo záznamu z 20. augusta 2003 vyplýva, že právnenému zástupcovi žalovaného bol zaslaný opis návrhu sťažovateľa na prikázanie veci inému súdu z dôvodu vhodnosti z 2. júla 2002 .

Uznesením okresného súdu z 24. septembra 2003 bol sťažovateľ zaviazaný na zaplatenie súdneho poplatku z návrhu na prikázanie veci inému súdu z dôvodu vhodnosti.

Dňa 5. decembra 2003 bol spis predložený krajskému súdu, aby rozhodol o návrhu na prikázanie veci inému súdu z dôvodu vhodnosti.

Dňa 26. januára 2004 bol spis vrátený okresnému súdu bez rozhodnutia ako predčasne predložený.

Dňa 10. februára 2004 konajúca sudkyňa vyzvala sťažovateľa, aby sa vyjadril, či trvá na návrhu na prikázanie veci inému súdu z dôvodu vhodnosti a aby upresnil, či ide o návrh podľa § 12 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, alebo o námietku zaujatosti sudcov okresného súdu.

Dňa 19. februára 2004 sťažovateľ oznámil okresnému súdu, že zástupca žalobcu doručil súdu stanovisko, že trvá na návrhu na prikázanie veci inému súdu z dôvodu vhodnosti.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov (...).

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná (...).

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní o náhradu škody vedenom pod sp. zn. 12 C 32/01, v ktorom sťažovateľ vystupuje ako žalobca, došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

Judikatúra ústavného súdu a ESLP sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy (a obdobne aj v čl. 6 ods. 1 dohovoru), sa skúma vždy

s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Ústavný súd pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval ústavný súd aj v danom prípade.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že posudzovaná vec po skutkovej stránke môže vykazovať určitú zložitosť (napr. preto, že niektorí svedkovia majú pobyt v Austrálii), avšak doterajšiu dĺžku konania vôbec nemožno ospravedlniť touto okolnosťou.

2. Pri hodnotení ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil takú závažnú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným prieťahom.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci a konštatuje, že okresný súd bol v napadnutej veci od 28. augusta 2001 do 27. mája 2002 (keď sa zákonná sudkyňa stala dlhodobo práceneschopnou), t. j. deväť mesiacov, a od 24. septembra 2002 do 20. augusta 2003 (keď právnemu zástupcovi žalovaného bol zaslaný opis návrhu sťažovateľa na prikázanie veci inému súdu z dôvodu vhodnosti z 2. júla 2002), t. j. viac ako jedenásť mesiacov, bez akýchkoľvek zákonných dôvodov nečinný, teda vyše dvadsiatich mesiacov neboli vykonané vo veci žiadne úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ počas súdneho konania nachádza, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy a dohovoru (pozri napr. I. ÚS 41/02). Vzhľadom na uvedenú bezdôvodnú nečinnosť okresného súdu a vzhľadom na to, že ani od 5. decembra 2003 (keď bol spis predčasne predložený krajskému súdu, aby rozhodol o návrhu sťažovateľa na prikázanie veci inému súdu z dôvodu vhodnosti) neboli vo veci vykonané efektívne úkony smerujúce k odstraňovaniu právnej neistoty sťažovateľa, ústavný súd konštatuje, že v konaní došlo k prieťahom, ktoré neboli spôsobené zložitnosťou veci ani správaním účastníkov konania, ale postupom okresného súdu.

Uvedené priet'ahy, ktoré neboli závislé od zložitosti veci a ani neboli vyvolané správaním s'ťažovateľa, bolo potrebné v súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 28/01, I. ÚS 108/02) považovať za „zbytočný priet'ah“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Tieto priet'ahy nebolo možné ospravedlniť skutočnosťami uvádzanými vo vyjadrení predsedníčky okresného súdu (nedostatočné personálne obsadenie a tzv. objektívne dôvody), pretože – tak ako to už bolo uvedené v cit. judikatúre ústavného súdu – nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, by mohlo len dočasne ospravedlniť vzniknuté priet'ahy, a to len v tom prípade, ak sa za tým účelom prijali včas adekvátne opatrenia. Ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie napadnutých vecí bez zbytočných priet'ahov, a tým vykonanie spravodlivosti v primeranej lehote. Z obsahu predmetného spisu okresného súdu síce vyplýva, že predsedníčka okresného súdu 24. septembra 2002 vydala opatrenie, ktorým pridelila predmetnú vec na prejednanie a vykonanie jednotlivých úkonov sudkyňi Ľ. O. do ukončenia práceneschopnosti zákonnej sudkyne JUDr. M., avšak toto opatrenie nebolo možné považovať za efektívne, pretože sudkyňa Ľ. O. nevykonala vo veci žiaden úkon.

Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie práva s'ťažovateľa na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 1.

4. V nadväznosti na tento výrok a v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany s'ťažovateľovi ústavný súd vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 2 prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať vo veci bez zbytočných priet'ahov.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie ako náhradu nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch.

Sťažovateľ sa domáhal aj priznania primeraného finančného zadosťučinenia, ktoré odôvodnil negatívnym dopadom prebiehajúceho konania na jeho majetkové pomery.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je žiadnou garanciou na to, aby okresný súd nepokračoval v nečinnosti v napadnutom konaní, a iba konštatovanie porušenia označených základných práv nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľa. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať mu aj primerané finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľa považuje za primerané výške 20 000 Sk.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 3.

6. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) požadovanú náhradu trov konania vo výške 8 800 Sk z dôvodu trov ich právneho zastúpenia advokátom JUDr. J. M.

Náhrada sa priznala za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti, ktoré boli vykonané v roku 2003). Za tieto úkony právnej služby patrí odmena v sume po 4 270 Sk a k tomu dvakrát náhrada režijného paušálu po 128 Sk (§ 13 ods. 8, § 19 ods. 3 a § 25 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb), preto trovy právneho zastúpenia sťažovateľa predstavujú zaokrúhlene celkom sumu 8 800 Sk.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd o uplatnených trovách konania sťažovateľov rozhodol tak, ako to je uvedené pod bodom 4 výroku tohto rozhodnutia.

7. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. apríla 2004